

Hồi Thứ Hai Mươi Hai

TỬ ĐẠI TRƯỞNG LÃO

Ánh tà dương đã khuất hẳn non đồi, Trầm Kha và Ngọc Nữ đã rời thị trấn nhưng thẳng tiến ra vùng ngoại ô theo con đường đất đỏ như khách ngoạn cảnh tìm nơi thanh tịnh. Họ vừa đi vừa suy nghĩ vắn vơ với bao niềm tin tưởng và chứa chan hy vọng chiến thắng trong lần tìm đến Thiếu Lâm đại tự đêm nay theo kế hoạch mà họ đã bàn định kỹ lưỡng.

Đêm nay trăng tròn vành vạnh. Mặt trăng đã mọc sớm hơn. Mới đầu canh một mà chị hằng đã hiện ra giữa vòm trời xanh ngắt trải ánh sáng xuống trần gian, làn ánh sáng trong suốt như ngọc lưu ly.

Hai người đã giở khinh công vun vút tiến về phía Thiếu Lâm đại tự. Chẳng bao lâu họ đã đến thung lũng mà đêm trước họ đụng độ với Âm Dương Ma.

Nhưng bấy giờ tại thung lũng này rất hoang vắng lạnh lùng, không một bóng người ẩn hiện. Một sự yên lặng ma quái của rừng núi giữa đêm thâu, chỉ có tiếng vi veo của lá vàng rơi, cùng tiếng côn trùng rả rích kêu bạn gọi đàn. Thỉnh thoảng vài con cú tìm mồi đập cánh kêu ục ục, hợp với vài con vạc ăn sương kêu oang oác như xé bầu không gian trong thoáng chốc.

Trầm Kha dừng chân đưa mắt quan sát tứ phía vẫn không trông thấy điều gì khả nghi, nên quay sang nói với Ngọc Nữ:

- Âm Dương Ma đã rời nơi cứ điểm này chắc bọn trong Thiếu Lâm đại tự chưa hay biết.

- Có thể như vậy vì nơi này còn cách xa ngôi đại tự hơn mười dặm đường.

- Kể ra bọn chúng mở vòng đai kiểm soát khá rộng đấy chứ!

- Song chúng cũng quá tin tưởng vào tài năng của người của chúng. Chính vì thế mà chúng ta lợi dụng cơ hội này để dễ hành động hơn.

- Theo ngu huynh nghĩ thì chúng ta hãy đi vòng về phía triền núi cho đến khi gần đến ngôi chùa chúng ta sẽ tìm cách đột nhập.

- Vâng cứ theo như ý của Kha huynh mà hành động.

Nói xong hai người liền rẽ sang phía sườn núi và sử dụng khinh công thượng thừa như hai bóng ma chập chờn. Và chỉ trong phút chốc, họ đã đến dưới chân đồi nơi ngôi Thiếu Lâm đại tự tọa lạc.

Nhờ ở lối khinh công thượng thừa nên hai người có thể qua mặt dễ dàng bọn canh gác. Trầm Kha nói nhỏ với Ngọc Nữ:

- Ngôi đại tự này thật hùng vĩ, từ lối kiến trúc đến địa thế thật đặc địa.

- Nếu để bọn ma đầu dùng làm cơ sở thì bao nhiêu bí lục võ công cũng như các kinh phổ mà chúng sử dụng được thì thật điều đúng cho võ lâm.

- Nhưng chúng ta hy vọng là Tứ Đại trưởng lão sẽ không tiết lộ những cơ mật cho chúng. Song cứ như lời Ngô Thiên phương trượng, tất Tứ Đại trưởng lão đang nguy khốn. Vậy chúng ta hãy tìm cách cứu họ trước thì mới hành động dễ dàng.

- Nếu thế chúng ta phải lên trên đồi phong vân ở phía sau ngôi đại tự là nơi mà tứ đại trưởng lão tham thiền biệt lưu.

- Đồng ý! Chúng ta hãy hành động gấp mới được.

Thế là hai người lại len lỏi để tiến về đồi phong vân.

Con đường chung quanh vùng này vẫn không thấy một sự chuẩn bị chu đáo gì khác của đối phương. Chính vì thế mà hai người e ngại dè dặt và khi vừa đến trước mấy gian nhà xây cất thật đặc biệt để dành riêng cho những đại trưởng lão, hai người vẫn không thấy một bóng người nào.

Ngọc Nữ thấy điềm lạ quay sang nói với Trầm Kha:

- Kha huynh, tiểu muội thấy lạ là tại sao không thấy một bóng người nào hay nhà sư nào túc trực nơi này cả?

- Ngu huynh cũng lấy làm lạ, nếu thế này thì chúng ta đã mắc mưu chúng rồi cũng nên, chứ có lý nào chúng lại thờ ơ như thế này.

Ngay lúc đó, có một chuỗi cười vang lên, kèm theo đó là một giọng nói trầm hùng:

- Ha ha! Các hạ nói đúng đấy, chúng tôi đợi nhị vị ở đây đã lâu rồi.

Tiếng nói vừa dứt, ba bóng người đột nhiên xuất hiện phía vùng đá cao đối diện. Dẫn đầu là một lão thiền sư cùng với hai người nữa. Đó là một lão già một mắt cùng một nàng con gái thật đẹp, cái đẹp kiều mị thiên hồ.

Tiếp theo đấy từ hai bên ven rừng tả hữu bước ra gần hai mươi tên đồng phu cao thủ. Một bên toàn trang phục màu xanh còn dãy kia là những nhà sư cao thủ. Bọn chúng vừa hiện thân đã xếp thành hai hàng đứng hầu hai bên ba người kia.

Lão thiền sư giương đôi mắt hổ nhìn thẳng vào Trầm Kha và Ngọc Nữ bằng những tia nhìn sắc như đao, bén nhọn như giáo, chứng tỏ nội lực của lão thâm hậu.

Trầm Kha và Ngọc Nữ vẫn thản nhiên rồi cất giọng hỏi:

- Đêm nay không ngờ được quý vị tiếp đón ‘quá chu đáo’, mà xin hỏi lão thiền sư, những vị không phải nhà sư chắc là đệ tử mới gia nhập của quý tự phải không ạ?

Mới một lời nói giao đầu mà đã mỉa mai nên lão thiền sư tức giận gằn tiếng sùng sộ:

- Ồ! Các hạ đêm hôm xâm nhập bốn tự mà còn mỉa mai bần tăng nữa sao. vậy để ta giới thiệu mọi người cho Trầm thí chủ và Ngọc Nữ cô nương rõ.

- Lão thiền sư lại biết rõ cả danh tánh của chúng tôi nữa à?
- Phải biết để đón tiếp chứ!
- Vậy quý tự hoạt động rộng rãi quá.
- Không phải thế song Âm Ma trước khi chết có nói lại điều này.

Ngọc Nữ xen lời:

- Âm Ma Hoa Nương Tử cũng vong mạng rồi à?
- Bà ta tự diệt để cùng vĩnh viễn sống với phu quân.
- Ồ! Thật đáng phục.
- Vì vậy chúng tôi sẽ đòi món nợ ấy nơi nhị vị.

Trầm Kha nhích môi:

- Chúng tôi sẵn sàng, không biết thiền sư có ý kiến gì?

Lão thiền sư chỉ sang hai người đứng cạnh nói:

- Đây là Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi và nàng này là Lăng Tâm Hồng Kiều.

Trầm Kha vội nói:

- Thật không ngờ Thiếu Lâm phái còn đi cầu người từ ngoài quan ngoại và liên giao với cả tà ma.

Lăng Tâm Hồng Kiều liền đưa mắt nguýt dài:

- Hứ! Thiếu hiệp đã làm cho võ lâm rung động với quỷ kiếm nên mục thị vô nhân sao?

Trầm Kha trầm giọng:

- Không phải thế! Song Thiếu Lâm đại phái vẫn là trụ cột của võ lâm mà ngày nay suy sụp vì những kẻ vô lương chứ Hồng cô nương và Độc kỳ tiền bối ai mà không biết danh.

Lão thiền sư nạt ngang:

- Ngông cuồng! Ta đây là Trí Thành trưởng lão sẽ cho ngươi thấy sự thật hơn chứ đừng khua môi múa mỏ vô ích.

Trầm Kha cười gằn:

- Trưởng lão mà như vậy tất nhiên ngươi sẽ thành quỷ chẳng bao giờ đâu thai được.

Lão thiền sư tức giận nạt lớn:

- Hồn láo, ngươi hãy coi đây!

Vừa thét lão thiền sư đẩy ngay song chưởng nhắm vào chàng đánh ào tới như mưa bão.

Trầm Kha không thèm tránh né mà liền cử hai chưởng nghênh địch.

- Bùng!

Một tiếng nổ chát chúa làm những người hiện diện cũng phải bước lui để tránh. Và sau lần chạm chưởng này đấu trường càng thêm căng thẳng, bởi lão Trí Thành thân hình nghiêng ngửa sau khi bị đẩy lùi ba bước lớn mà Trầm Kha vẫn đứng yên bình thản.

Thấy thế, Độc Biên Ngoại Tà Chi bước vào nói lớn:

- Trưởng lão đại sư hãy để cho đệ lãnh giáo quỷ kiếm xem sao?

Ngọc Nữ cũng nổi giận bước ra chặn lời:

- Hừ! Nếu lão muốn lãnh giáo bản cô nương đây xin hầu ngài.

Nàng chưa dứt lời thì Lăng Tâm Hồng Kiều cũng bước tới hăm dọa:

- Ô! Mỹ nhân đã có ta lo cho nàng.

Vừa nói ngọc chưởng cũng thoát ra ập vào Ngọc Nữ như thác lũ. Thấy thế Ngọc Nữ liền sử dụng 'Vô ảnh băng chưởng', đẩy ra một luồng khí lạnh để chống đỡ.

- Bốp!

Hai chưởng va chạm gây nên tiếng nổ khô khan và cả hai nàng bị đẩy lui ba bước. Cả hai đều kinh ngạc trước công lực của nhau.

Vừa lúc đó cũng nghe tiếng hét của Độc Kỳ Biên Ngoại:

- Tiểu tử hãy xem 'Độc lãnh kỳ' của ta!

Chỉ thấy lão ta phát một cái, một luồng kinh phong phóng tới Trầm Kha với chiêu 'kình ngư đang thủy' trông rất mãnh liệt.

Trầm Kha lập tức lắc mình một cái rút cây trường kiếm của Ngọc Nữ cho mượn ra khỏi vỏ cười lớn:

- Hay lắm!

'Độc lãnh kỳ' của Độc Biên Ngoại Tà Chi mới xem qua như là một cây cờ rất tầm thường, nhưng sự thật nó là một loại vũ khí rất lợi hại. Cán cờ làm bằng gang, mũi nhọn như mũi kiếm. Mỗi khi múa lên, một vùng hào quang màu xanh tỏa ra tua tủa. Xem đó đủ biết mũi cờ có chất độc rồi. Chỉ cần đụng vào địch thủ một chút thì chất độc có thể thấm vào địch nhân chết ngay lập tức.

Trầm Kha cũng biết được điều này nên chàng chưa định chống đỡ ngay mà chỉ tránh né. Nhưng không ngờ khi chân chưa đứng vững, lại thấy ngọn cờ xé gió rít lên mang một áp lực nặng như quả núi đâm sầm tới và giáng mạnh vào chàng.

Lần này ngọn cờ của Tà Chi vận dụng bằng ba chiêu tuyệt kỹ liên hoàn nên thật uy mãnh và trọng đại khác thường, nhanh như làn hơi, nhẹ như gió thoảng song ác hiểm vô cùng.

Trầm Kha nghe gió buốt rát tai, lạnh cả đầu não vì chiêu thế của đối phương rất nguy trá, chàng ngẩng mặt nhìn hoa cả mắt, vì chàng cảm giác như hàng ngàn ngọn cờ từ ba bên bốn bề công tới như mưa thật nguy cấp vô cùng.

Giữa lúc ấy Trầm Kha liền đẩy ngọn kiếm ra với tuyệt chiêu kỳ ảo để chống đỡ ngọn cờ.

- Xẹt! Xẹt!

Mấy tiếng xé lụa vang lên, ‘Độc lãnh kỳ’ bị rách hai đường ở phần phiến kỳ, đồng thời thân hình Tạ Chi bị thối lui ba bước, gương mặt lão kinh ngạc vô cùng.

Trong khi đó lưỡi kiếm của Trầm Kha rung liên hồi và thân hình chàng chao đi mấy lượt.

Chỉ trong một chiêu đầu đôi bên đã biết được công lực và sự lợi hại của nhau.

Lão Tạ Chi hậm hực nên nổi giận rống lên:

- Hay cho tiểu tử, lão phu không ngờ võ học của người tài tình như thế này! Hãy tiếp lão phu thêm vài đường ‘Độc lãnh kỳ’ nữa đi.

Ngọn cờ trên tay Tạ Chi như con rồng vũ lộng như mưa sa bão táp, tới tấp tấn công chàng liên tiếp.

Trầm Kha nhận thấy lão này công lực bạt chúng, lại thêm sử dụng ngọn độc kỳ thật kỳ ảo, không dễ gì đối phó. Nếu không sử dụng quỷ kiếm ra tay giết chết hắn thì sẽ mất mạng dưới ngọn độc kỳ kia chứ chẳng chơi.

Nghĩ vậy chàng hoành kiếm chuẩn bị phát chiêu với tiếng quát:

- Hãy đỡ một chiêu!

Nhanh như tia sét ngang trời, một đạo thanh quang nhoáng lên và ngọn quỷ kiếm xẹt tới đâm ngay vào yết hầu của Tạ Chi.

Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi cũng phản ứng rất nhanh, hấn loang ngọn ‘Độc lãnh kỳ’ rung lên gây thành tiếng gió xé lụa chém ngang qua một cái chạm vào quỷ kiếm của Trầm Kha.

- Chát! Xẹt!

Gang thép giao nhau vang lên một tiếng khô khan, nhiều tia lửa bắn ra tứ tung. Đồng thời một mảng phiến kỳ bứt ra bay lả tả trong không gian.

Tạ Chi liền thu ‘Độc lãnh kỳ’ xem xét lại, hấn giật nảy người kinh ngạc, bất giác mồ hôi rịn ướt trán, hấn chép miệng than thầm:

- Tiểu quỷ đã bôi nhọ ta tức thật!

Gặp phải một đối phương lừng danh phái hắc đạo nên không dễ gì một chiêu quỷ kiếm làm nguy hại lão được, song cũng đã làm cho lão đại ma đầu này hoảng vía.

Trong lúc đó trong đấu tràng bỗng có tiếng Lãng Tâm Hồng Kiều quát lên lanh lảnh:

- Ngọc Nữ ngạnh đầu! Hãy xem chiêu pháp của bản cô nương.

Ngọc Nữ thấy đối phương vừa nói vừa vung chiêu một cách chớp nhoáng, nên lấy làm ngơ ngẩn cất tiếng khen:

- Động tác của người tinh diệu thật!

Dứt lời nàng liền đẩy ra hai chiêu pháp, chống hai đạo kinh phong của đối phương to như núi đang cuốn ập vào nàng.

- Bùng! Bùng!

Hai luồng áp khí chạm nhau phát ra tiếng nổ kinh hồn, làm bốc xoáy cát đá tung tóe mù mịt một góc tràng. Hai đạo chiêu phong thoát giao nhau trong nhất thời khó phân ai thắng ai bại.

Hai bên đều là cương cường ương ngạnh, đầu một chánh một tà, nhưng công lực thuộc vào hạng thượng thừa thâm hậu. Vì thế cả hai lại giở nội gia chân lực, đẩy ra ba bốn chiêu chiêu kế tiếp. Chỉ thấy chiêu phong cuộn tròn như hai cánh chim oanh. Đứng bên ngoài không phân biệt được ai là ai cả.

Người ta chỉ nghe nhiều tiếng nổ liên hồi như sấm rền bão tố ‘ầm ầm ì ì’ vang lên bất tuyệt. Cả hai đẩy ra hai đường chiêu kỳ bí nhanh nhẹ khôn lường, mỗi chiêu đều vung mỗi thức lại ác hiểm, chiêu phong cọ xát nhau như kim loại bị chất toàn thạch hút mạnh, ác đấu thật gay go khốc liệt. Có thể nói là trường tỷ đấu có một không hai về chiêu và chỉ phong.

Ngay lúc ấy, bỗng vang lên hai tiếng:

- Bùng! Ầm!

Hai tiếng nổ vang lên như núi đá sụp làm rung động cả hang sâu rừng thẳm. Hai đạo kinh phong tống mạnh vào nhau giữa đấu tràng, bạch khí tỏa loang ngàn ngút khắp ba bốn bề đục ngầu như sương vụ buổi chiều tà, trắng bột như khói mù buổi sớm.

Trong lúc ấy, một tiếng rú thất thanh vang lên, một bóng người ôm ngực lão đảo tháo ra sau ba bốn bước, thân hình kiều diễm lắc lư run rẩy tựa cành trúc giữa cơn giông. Người ấy không ai khác hơn là Lãng Tâm Hồng Kiều.

Vừa đẩy được đối phương, Ngọc Nữ tinh thần phấn khởi, lắc mình định đẩy ra một chiêu kế tiếp... bỗng nghe Lãng Tâm Hồng Kiều quát lớn:

- Hãy đỡ này!

Hồng Kiều vừa quát xong, tay hữu xoay một vòng theo thế ‘tán hoa mãn vũ’ ném mạnh hai chiếc ‘Lục trúc trâm’ thẳng vào người Ngọc Nữ thật nhanh nhẹn và nguy hiểm khôn tả.

Lăng Tâm Hồng Kiều là một ma nữ đầy giận hờn thương ghét. Bất chợt nàng xuất hiện từ miền Dạ Nguyệt Đàm và từ đó nổi danh với những ám khí tuyệt phích, và chiêu lực thâm hậu dù nàng tuổi tác chưa quá hai mươi lăm.

Với thủ pháp thật tinh diệu, nên mỗi khi nàng xuất thủ ném ám khí là trúng đích ngay, lại nhanh như ánh chớp vậy. Những người hiện diện vừa nghe tiếng nàng hét vội ngẩng mặt nhìn lên, tất cả đều trở mắt há mồm kinh ngạc.

Lục trúc trâm vừa thoát khỏi lòng bàn tay của Hồng Kiều như tràng phi tiễn, khiến Ngọc Nữ kinh tâm hoảng sợ, thân hình nghiêng tả né hữu nhưng chỉ một giây sơ hở, nàng buộc miệng kêu lên:

- Ối chao!

Nàng thốt lên một tiếng kêu đau đớn, chỉ vì cánh tay tả bị mũi Lục trúc trâm cắm mạnh vào sớ thịt. Một giòng máu đỏ thắm vọt ra tung tóe loang đỏ cánh tay áo trắng.

Ám khí Lục trúc trâm này được chế luyện bằng gang màu xanh lục của cây trúc và được đúc thành lá trúc.

Tuy cánh tay tả bị ám khí song Ngọc Nữ đành cắn răng rồi chuyển nội lực vào cánh tay hữu bất thần phóng ra song chỉ 'Bát hồ chỉ công' rút lên xé gió.

Lăng Tâm Hồng Kiều vừa nghe tiếng gió rút lên, nàng còn đang hoang mang chưa kịp nghĩ được gì thì hai đường chỉ phong vừa bay tới chỉ còn cách đỉnh đầu chừng một thước. Nàng ngã nhoài qua phía hữu hầu né tránh nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe một tiếng 'phụt' rất khẽ, thì Lăng Tâm Hồng Kiều rú lên một tiếng kinh hoàng. Cánh vai trái của nàng bị luồng chỉ phong của Ngọc Nữ xuyên thủng, máu huyết tuôn trào như đổ.

Bên ngoài, Trí Thành trưởng lão nhận thấy nếu cứ để tình trạng này thì không giải quyết ưu thế được nên lão ta quát lên ra lệnh:

- Tất cả hãy cùng tiến lên!

Tức thì gần mấy mươi người gồm những nhà sư và bọn áo xanh cùng một lúc ập vào vây Trầm Kha và Ngọc Nữ.

Trầm Kha đang chiến đấu cùng Độc Kỳ Biên Ngoại Tà Chi thấy vậy vội đánh ra mấy đường kiếm quang đẩy lui Tà Chi rồi vọt người về phía Ngọc Nữ miệng hét:

- Ngọc muội hãy lo vết thương!

Tức thì chàng liền tung mấy chiêu kiếm tuyệt kỹ đánh dạt một bọn định ập vào Ngọc Nữ.

Nhiều tiếng hét vang lên. Mấy thầy người ngã xuống.

Ngọc Nữ được Trầm Kha hỗ trợ nên rảnh tay điểm liền mấy đại huyết cầm máu và uống luôn một hoàn linh đơn.

Trầm Kha tiến sát đến bên Ngọc Nữ nhỏ giọng:

- Chúng ta hãy mở đường tiến về gian biệt thất của Tứ Đại trưởng lão.

Ngọc Nữ chỉ gật đầu rồi ra chiêu chiến đấu.

Vừa khi đó có tiếng la:

- Tiểu diệt cứ bình tâm, đã có Bá Đồng Nhi tiếp trợ đây!

Trầm Kha ngược nhìn về phía hữu theo tiếng nói đã thấy Bá Đồng Nhi đang ào ạt xử dụng nghịch cước, đá văng từng tên môn đồ áo xanh để tiến vào chỗ chàng.

Ngọc Nữ ghé lời hỏi thăm Trầm Kha:

- Ai vậy Kha huynh?

- Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi là thúc thúc kết nghĩa của ngu huynh đấy.

Bấy giờ cả hai được thêm Bá Đồng Nhi hợp lực nên vững tâm hơn, rồi cả ba người nhanh như chớp cùng một lúc sáu cánh tay tuôn ra sáu luồng kinh lực quét vào bọn cao đồ áo xanh và môn đồ Thiếu Lâm đang hùng hổ xông tới.

Trí Thành trưởng lão lay động chiếc xà mâu đen lầy, Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi huy động ngọn 'Độc lãnh kỳ' và Lăng Tâm Hồng Kiều vun vút tổng chưởng, đồng loạt có hơn mấy chục đồng bọn hợp công ba người của Trầm Kha.

Trận đấu hỗn loạn bắt đầu khai diễn. Thời gian chỉ một khắc qua, một số người của Trí Thành lại bị chết nằm la liệt.

Bổng lão hú lên một tiếng rồi giãn ra và quay người biến đi mất dạng mặc cho những người còn lại đang ác chiến, quyết ngăn không cho bọn Trầm Kha tiến vào biệt thất.

Lúc ấy bổng Độc Kỳ Biên Ngoại Tạ Chi hét lên:

- Lão già họ Bá! Ngươi cố tìm lối chết hay sao?

- Vút!

Ngọn độc kỳ đâm tới như mũi tên xẹt, đồng thời phiến kỳ xé gió phàn phật trong không khí cuốn vào Bá Đồng Nhi.

Thấy chiêu thế ảo diệu của độc kỳ, Bá Đồng Nhi thấy nguy cơ liền quay người né tránh nhưng ngọn độc kỳ vẫn ào ạt bay tới.

Trầm Kha thấy hãi sợ đành nhún người vọt như chiếc pháo, vũ lộng quỷ kiếm với tuyệt chiêu từ trên cao đánh chặn vào 'Độc lãnh kỳ'.

- Cong!

Một tiếng vang rền kéo dài một lúc lâu khi hai binh khí chạm nhau, đồng thời một tiếng 'xoạt' như xé lụa tiếp theo đẩy Tạ Chi lùi ra sau năm bước.

Lão ta kinh hoảng nhìn lại thì thấy phiến kỳ đã bay lả tả từng miếng rơi xuống đất và trong tay lão chỉ còn cán độc kỳ mà thôi.

Thật là một sự việc lão chưa bao giờ gặp phải nên lão bàng hoàng sững sốt thì đã nghe một trận gió ập đến. Lão nghiêng người né tránh nhưng không còn kịp nữa.

- Bịch!

Một tiếng vang lên nặng nề.

Hai ngọn nghịch cước của Bá Đồng Nhi bất thần tung ra đập hẫng vào giữa ngực của lão. Thân hình lão đảo thối lui bốn năm bước lớn, miệng phun ra một vòi máu thảm bại.

Bá Đồng Nhi liền nói với Trầm Kha:

- Tiểu diệt hãy vào biệt thất đi để nơi đây thúc thúc và vị cô nương kia chu toàn cho. Nếu chậm trễ sẽ không kịp nữa đấy.

Trầm Kha hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng quyết định.

- Được rồi! Tiểu diệt sẽ đi ngay.

Nói xong, chàng nhắm cửa biệt thất của Tứ đại trưởng lão tiến đến với ngọn quỷ kiếm mở đường. Những kẻ nào là chương ngại vật đành phải gục ngã thành từng lớp thây người, máu đỏ nhuộm ướt sũng một khoảng rộng.

Phải vất vả lắm Trầm Kha mới phá được hàng rào cao đồ Thiếu Lâm ngăn giữ phía trước biệt thất. Và khi chàng lọt vào được phía trong cửa biệt thất thì bộ quần áo của chàng đã nhuộm đỏ máu.

Lập tức chàng đóng ập chiếc cửa đá lại. Trong phòng tối om như đêm ba mươi. Nhưng với nhãn lực của chàng, Trầm Kha vẫn thấy được mọi vật ở nơi đây.

Nhưng tuyệt nhiên ngoài bốn bức tường đá không còn có một vật gì khác. Trầm Kha đưa mắt quan sát kỹ hơn thì nhận thấy trên hai bức vách hai bên còn có bốn cánh cửa đá sát vào tường.

Chàng dò dẫm tìm kiếm một lúc mới thấy được cơ quan để mở bốn cánh cửa này. Gian thạch thất đầu tiên được mở ra bởi cánh cửa đá nhỏ. Trầm Kha vội lách người vào thì chàng nhìn thấy giữa gian nhà nhỏ có một nhà sư đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn theo thể tham thiền.

Chàng liền nói:

- Đại trưởng lão! Vãn bối đây là Trầm Kha xin được yết kiến người.

Chàng lập đi lập lại hai ba lần song vẫn không thấy vị trưởng lão trả lời nên chàng đến thật gần quan sát rồi đưa tay thăm mạch. Lúc này chàng mới giật mình tự thốt:

- Người đã chết!

Chàng cẩn thận xem xét một lần nữa rồi mới trở ra để qua phòng kế tiếp.

Cánh cửa được mở ra, Trầm Kha bước nhanh vào nhưng chàng bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Thật nguy tai! Chúng giết tất cả rồi!

Vừa nói chàng vừa bước nhanh đến bên một vị đại sư đang nằm nghiêng và thân hình cứng đờ lạnh toát tự bao giờ.

Trầm Kha càng hốt hoảng hơn liền chạy nhanh qua gian phòng thứ ba. Chàng vừa bước vào liền thấy một vị đại sư đang ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt tham thiền bất động.

Cũng tưởng như hai vị đại trưởng lão trước, chàng bước nhanh chụp vào cườm tay của vị đại sư này để thăm mạch. Nào ngờ bàn tay của chàng còn cách vị đại sư chừng một cánh tay thì nhà sư hé đôi mắt lơ lơ, đôi bàn tay ôm khô bỗng đẩy ra một luồng kinh lực ập vào ngực chàng.

Trong lúc bất ngờ, Trầm Kha vội uốn người bật sang một bên để tránh luồng chưởng lực và miệng chàng hô lên:

- Đại trưởng lão! Hãy dừng tay!

Nhưng cũng trong lúc này, thân hình vị trưởng lão bỗng ngã nhào nằm im.

Trầm Kha hơi kinh ngạc rồi thận trọng từ từ bước đến gần miệng thì nói:

- Văn bối không phải là đối nghịch cùng đại trưởng lão.

Nhưng nhìn tư thế nằm nghiêng của vị đại sư, Trầm Kha biết ngay người này đã kiệt sức.

Chàng không chút chậm trễ liền thăm qua kinh mạch, chợt nhíu mày tự nhủ:

- Thật nguy hại, vị trưởng lão này đã trúng phải ‘Độc cổ trùng’ loại này đã ăn dần máu huyết đến lúc không còn nữa phải ngã nhào ra chết.

Biết được vậy, chàng lập tức lấy ra một viên ‘Giải bách độc trùng’ trong người nhét vào miệng vị đại trưởng lão đang bất tỉnh nhân sự.

Chàng dùng công lực đẩy thuốc vào xong liền áp tay vào mạch môn huyết để truyền công lực của chàng sang cho vị đại trưởng lão này.

Độ một khắc thời gian trôi qua, mồ hôi đã bắt đầu rịn thấm thành từng hạt trên vầng trán của Trầm Kha, thì lúc đó da mặt của vị đại trưởng lão cũng đã bắt đầu có màu hồng trở lại.

Trầm Kha vội ngừng tay và ngồi xếp bằng tròn dưới đất để điều tức lấy lại chân lực vừa bị hao tổn. Chàng đang mơ hồ thì vị đại trưởng lão đã tỉnh hẳn. Đôi mắt lơ lơ lúc trước đã tinh anh trở lại. Đại trưởng lão vụt quay sang nhìn Trầm Kha rồi gật gù miệng lẩm bẩm:

- Vị đại ân nhân của Thiếu Lâm đại phái thật là người có độ lượng.

Lão nhẹ nhàng đứng lên cũng vừa lúc Trầm Kha mở choàng mắt ra với nụ cười thỏa mãn.

Vị đại trưởng lão thấy chàng đã khôi phục sức lực liền nói:

- Thiếu hiệp là một đại ân nhân của Thiếu Lâm nói chung và của lão hủ nói riêng. Lão xin lay một lay này để nhớ ơn thiếu hiệp suốt đời.

Vừa nói xong lão liền cúi người định lay.

Trầm kha hốt hoảng la lên:

- Lão đại sư! Lão đại sư! Đừng làm như vậy mà vãn bối phải đắc tội.

Vừa la chàng vừa nhảy sang chỗ khác.

Thấy vậy vị trưởng lão đành ngừng lại lên tiếng:

- Lão hủ đây cùng với ba vị sư huynh đệ đều bị mưu hãm mà trúng phải độc trùng, nếu không có thiếu hiệp thì lão hủ đây đã ôm hận rồi. Không biết mấy sư huynh đệ của lão kia có hề gì không?

Trầm Kha ngập ngừng rồi nói:

- Nhị vị đại trưởng lão ở gian thứ nhất và thứ nhì đã chẳng may...

Vị đại trưởng lão trả lời:

- Vậy là hai sư đệ của lão hủ đã chết rồi ư?

Trầm Kha gật đầu thay cho câu trả lời thì vị trưởng lão nói tiếp:

- Không biết sư huynh của lão hủ thế nào rồi?

Trầm Kha liền đáp:

- Như vậy trưởng lão đây là Nhị đại trưởng lão?

Lão gật gù:

- Lão hủ là Phổ Giác, sư huynh lão là Phổ Quang và hai sư đệ lão là Phổ Hòa và Phổ Khiết.

- Vậy chúng ta phải sang phòng Nhứt đại trưởng lão để biết tình hình.

Lập tức hai người qua ngay gian phòng cuối cùng. Phổ Giác liền bước vào trước thì thấy Phổ Quang Nhứt đại trưởng lão đang tham thiền và trên đầu lão đang có vàng mây trắng toát ra chập chờn.

Trầm Kha bước theo vào hoảng hốt la lên:

- Nguy! Nguy tai!

Phổ Giác cũng giật mình nói:

- Không khéo đại sư huynh của lão hủ bị tẩu hỏa nhập ma mất.

- Phải hành động nhanh nếu không vàng khói trắng kia chập chờn nhanh hơn tí nữa là hết phương cứu chữa.

Phổ Giác nhìn qua Trầm Kha hỏi:

- Chân lực của lão hủ kém hơn Phổ Quang sư huynh, như vậy không thể nào áp đảo chân lực của người được mà còn làm thiệt thân người tức thì.

Trầm Kha nhíu mày rồi giọng cương quyết:

- Để văn bối hành động xem sao.

Phổ Giác nhìn chàng nửa tin nửa ngờ, vì đầu tài giỏi nhưng với mớ tuổi của chàng làm sao hơn được Phổ Quang đã gần trăm tuổi tu luyện. Nhưng thấy hành động của chàng, lão đành im lặng rồi gật đầu.

Trầm Kha quay sang nói với Phổ Giác:

- Xin đại sư canh gác hộ.

- Vâng thiếu hiệp cứ an tâm.

Lập tức Trầm Kha cũng ngồi xếp bằng tròn sau lưng Phổ Quang, rồi từ từ đặt bàn tay vào mạng môn huyết và đột nhiên ấn mạnh để truyền chân lực áp đảo chân lực của Phổ Quang và dẫn dắt ra các kinh mạch.

Độ một khắc qua, làn khói trắng trên đầu của Phổ Quang dịu lại và tắt lụi, thì cũng là lúc Trầm Kha rút bàn tay lại ngồi nhắm mắt điều tức. Song chàng không quên đưa viên ‘giải độc bách trùng’ cho Phổ Giác rồi căn dặn:

- Hãy cho người uống và dẫn ra các kinh mạch.

Chàng nói xong là như người bất động, ngồi im lìm điều tức.

Trong khi đó Phổ Giác giúp Phổ Quang đuổi ‘độc cổ trùng’ rồi hai người ngồi hai bên Trầm Kha tham thiền.

Độ một tuần trà, Trầm Kha thông thả đứng dậy thì hai vị Phổ Quang và Phổ Giác cũng đứng lên theo.

Trầm Kha liền thi lễ nói:

- Văn bối là Trầm Kha xin ra mắt Nhứt đại trưởng lão.

Phổ Quang ôm lấy vai chàng giọng xúc động:

- Thiếu hiệp là vị đại ân nhân. Giờ đây chúng tôi đợi nghe ý lệnh của thiếu hiệp.

Trầm Kha liền đáp ngay:

- Xin đại sư đừng nói thế. Đây là tín vật của Ngộ Tĩnh đại sư!

Vừa nói chàng vừa lấy cái chuông vàng đưa cho nhị vị trưởng lão.

Hai vị này đồng thốt lên:

- Ngộ Tĩnh đại sư đã chết rồi sao?

Trầm Kha gật đầu rồi kể lại những sự việc đã xảy ra cho đến lúc vào gian biệt thất này.

Phổ Quang giọng từ tốn:

- Từ lúc Ngô Tĩnh phương trượng biệt tích thì cũng là lúc bốn sư huynh đệ lão hủ bị mưu hại cho đến hôm nay, và đều do tên phản đồ Huyền Đắc chủ mưu.

- Nhưng nhị vị có biết gì về âm mưu này không?

- Lão hủ được biết là lực lượng của Thiên Toàn Bảo và Thanh Hoa Cung liên hợp khống chế các phái võ lâm cũng như các bang hội hiện hữu. Còn những nhân vật thì thay đổi từng thời gian.

- Nhưng tại sao Huyền Đắc không giết bốn vị mà lão ám hại bằng độc trùng?

Phổ Quang gật gù:

- Cũng bởi vì những chỗ cất giấu bí kíp và kinh phổ đã được bốn lão hủ này đưa vào nơi bí mật khi Ngô Tĩnh vừa mất tích. Vì thế Huyền Đắc chưa lấy được nên chỉ cho độc trùng vào ăn máu chúng tôi và đợi lúc nào chúng tôi không chịu được nữa, hẳn sẽ giải trừ độc trùng thì chúng tôi phải khai nơi bí mật ấy.

Trầm Kha gật gù rồi lên tiếng:

- Bây giờ theo ngụ ý của vãn bối thì chúng ta hãy trở ra xem trận chiến như thế nào để còn kịp cứu vãn ngôi đại tự chứ!

Nhị vị trưởng lão đồng đáp:

- Thiếu hiệp nói rất phải!

Thế là cả ba người rời gian phòng để trở ra ngoài.

Bổng Phổ Quang quay lại dặn Phổ Giác:

- Nếu nhờ Trời xong việc phải làm hỏa táng cho Tam và Tứ sư đệ nhé!

- Xin tuân mạng.

Họ bùi ngùi quay ra phía cửa gian biệt thất...

oOo